

LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik
minden vasárnap.

Ára 3 óra
csak egy forint.

Az előfizetési pénz
a kiadó-hívatalba
3 korona-uteza, 18. szám alá
küldendő.

Pest, május 5.
1867.

5. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető
után
tisztetpéldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:

Magyarutca 1. sz.

ide küldendő mindenféle kézirat,
mely Ludas Matyinak van
szánva.

Szabad polgárok nótája.

Erre a nótára: „Kossuth Lajos azt izente
Nem soká lesz regimentje.”

Föl polgárok! válaszzatok
Pest városnak polgárnagyot,
Ritka madár a bizalom . . .
Ott fészkel a baloldalon,
Éljen a haza!

Szabadságnak szép virága!
Tiszta szivek piros lángja;
Kinek ily láng keblében ég . . .
Nem adja el becsületét,
Éljen a nemzet!

Csak az, alkotmányunk öre!
Ki bizton halad előre;
S ha veszélyben van hazája?
Éles kardját annak szánja.
Éljen a magyar!

Elvész az a nép magától,
Mely nem igaz ügyet pártol . . .
Büszkesége letiporva —
Hever az utcai porba . . .
Gazzal egy sorba.

Föl föl tehát, válaszzatok —
Magatoknak polgárnagyot;
Annak kiáltatok „éljent”
Kinek multja lent, mikép fent . . .
Nem hoz ránk szégyent.

Minden becsületes polgár!
Csak az egyenes uton jár;
Tiszta jellem hű barátja!
Szívükből utánnam kiáltja:
Éljen hát Vidats!

LUDAS MATYI.

Tréfás adomák.

Elhatározatván Debreczen városa által, hogy az utczák légszeszszel világittassanak, a gázlámpák egyikét történetesen oly czivis pógárnak ablaka fölébe tették, kinek a gázvilágításról legkevesebb fogalma sem volt.

Midőn tehát az új lámpát feltették, s a szomszédok azt gyönyörködve nézegetnék, monda az egyik szomszéd a czivisnek: „na hallja, kelmed ugyan szerencsés ember, mert ezután kendnek nem kell már se mécses se gyertya, majd világít ez a lámpa, egész éjszaka. . .

„Világít ám — vága közbe tréfásan egy csizmadia, ki a czivisnek épen tőszomszédja vala, és szerette volna, ha az ő ablaka fölé tették volna a gázlámpát — csak hogy ő kigyelmének egész éjszaka fel muszáj ám virasztani, hogy koppantgasson.“

„Viraszt ám a fene . . . de nem én . . . koppangassa a ki ide csináltatta, — de iszen majd teszek én róla, . . . nem lesz ez a lámpás mindjárt itt . . . azzal vette a mi emberünk botját és gubáját és ment egyenesen a város házához, és kérdé a kapitánytól, hogy ki csináltatta az ő engedelmével az ő háza végére azt a lámpást, mert ő nem akarja, hogy az ott legyen, . . . le kell venni most mindjárt, — mert ha nem hát majd leüti ő . . . nyakaskodék a czivis pógártárs.

„Menjen kelmed a város mérnökéhez, — oda tartozik ez a dolog, — igazítsa el azzal.“

El is ment az atyafi a város mérnökéhez s annak is elmondá ugyan azt, mit a kapitánynak.

„Hát ugyan miért nem akarja kigyelmed, hogy ablaka felett legyen ez a lámpa, — hiszen más ember még örülne rajta, hogy világoságot terjeszt a háza körül, — igyekvők kapaczitálni a mérnök.“

A czivis úgy okoskodván, hogy ha megmondja, mert nem akar egész éjszaka virasztani és koppantgatni, — majd oda magyarázza a mérnök, hogy ő ki akar bujni a közteherviselés alól, — ennél fogva elhallgatá szépen a valódi okot — és rimánkodva kéré a mérnököt, — tétesse azt a lámpást akármelyik szomszédja házára, csak az övére ne.

A mérnök sok rimánkodásra meg is tette aztán ezt a barátságot, és most a csizmadia ablaka felett világít a gázlámpa, még pedig oly fényesen, hogy a foldozást rendesen annak a világánál teszi meg Bikacs uram.

Persze a czivis meggyőződven később, hogy bizony nem kell azt a gázgyertyát koppantgatni, — rettentő ellensége lön a csizmadianak — ki oly csuful rá tudta szedni.

A Bach és Smerling uralkodási korszakában egy hórihorgas hosszulábu cseh bíró szolgáltatta az igazságot X. városában. Bizonyos perben . . . K . . . ügyvéd, ki igen kicsi termetű és még igen fiatal, de annál nagyobb eszű emberke vala, — mint tanu kihallgatandó; midőn tehát magát jelenté a határnapon, kérdé a cseh tőle :

„Mily állásu ön?“

„Ügyvéd vagyok.“

„Ön ügyvéd? hiszen barátom maga a zsebemben is elférne“ monda kicsinylőleg a cseh főnök.

„Lehet, hanem akkor, bizonyosan több tudomány lenne az ur zsebében, mint a . . . fejében.“

Egy pesti gyógyszerész, nagy lármával és sarlatériával hirdeté a lapokban legbiztosabb és leghatásosabb bajusz, szakáll és hajnövesztő szereit.

Egy uri ember, kinek koponyájáról egyetlen egy szálig leseperte a betegség haját, felkeresi tehát a királyutczai csodapatikát, hogy a legbiztosabb hajnövesztő csodaszert megvegye de midőn a patika ajtón belép, mit lát? . . . három négy laboránst vagy is patikáros segédet épen oly hajtalanul mint uri maga . . . egyik kopaszabb volt a másiknál.

„Mivel szolgálhatunk“, kérdék a segédek a belépőtől.

„Nekem bizony az a hirhedt legbiztosabb hajnövesztő szerre lett volna szükségem, de miután látom, hogy az urak magok sem tudják koponyáikat begyepesíteni, — tehát ajánlom magamat.“

G . . . megyében nagyszerű traktát adott az új főispán. A lakomán a megye öt képviselője is jelen vala, négy Deák párti és egy baloldali.

Egyik szónok poharat emelvén először ivott a főispánért, kinek hazafias érdemei elsorolása közben azt is felemlité, hogy minő jó vadász, Áfrikában Nubia sivatagain oroszlanokra is vadászott már; azután pedig egy szuszra ivott a Deákpartii négy képviselőért, kiké a kiegyezés és közösügyi javaslat borostyán koszoruja.

A baloldali képviselő látván, hogy öt kifejtette toasztjából a szónok, poharat emelt a főispánra s így kezdé beszédét :

„Elismerem én e megye új főispánjának az előttem szólló által fölsorolt valódi érdemeit, tudom hogy kitünő jó vadász, oroszlanokra is vadászott már; de arra kérem a tisztelt főispán urat, hogy ezen új méltóságában aztán a tigriseket le ne puskázza.“

Eredeti levelek.

VI.

Thekintetes szörkhesztjü ör!

Lodas orasagud köldötte nekem az ojságába atthul a föstüs czigánytul egy izenet, s khérte thüllem egy kis maczest, khüteleségemnek thartum szörkhesztjü órnak a thiszteletes példányért nem csak maczest, hanem bizonyus ojságukat is khöldeni.

Elmolta már a purim az ürüm napja, ki ürölthe magát minden beesülethes khikheresztelkedett zsidó, mert vult egy grojszen bálja az izraelita edjletnek, hol ki tánczulta magát Hárslí Smíli is a lében Rákheljével azon a csordáson: pirus khüküricza szár, kapálatlan maradtál, meg azon a nután: ej huj virágum, lesz akasztum a nyáron; le is szakasztuttam, de nem a virágut, hanem a nogyságus árndás felesige ruhájának a slepjit. Meg is titulálta érthe „szí siker! mesiker!“ mi zsidóul oszt jelenti, részeg bulond. Ezért elmehettem a bálba...

Már láthum hogy semmi sem lesz abbul, hogy a zsidót emancipáljanak, mert ott volt a bálba sok szép zsidó kisaszunka, edjik úgy szagultatta magát mintha lette volna csopa vanília, — másik pedig otkholonban fürdötte meg, harmadik oly pumpásan illatozta mintha lette volna muskátli szegfő, és még is a magyar gavallérosok nem ugráltattak meg őket, hanem árolták a petrezselem, mint a kufa. Végre egy indítványom vulna a milthuságus főrendek és képviselői orakhoz, hogy ha a pápáról mondanak pápista, kálvinusrul kálo mista, Lütherrül luthrista, miért ne lehetnének mi Ábrahámról — ábrohámisták?

Legküzelebb ha üsszegyütt az országgyűlés — felhatalmazom szerkeszthü orat, hogy indítványomat ojságában kidrukkoltathassa.

Hárslí Smíli.

Tigriskörmök.

A horvátok erősen követelik magoknak Fiumét, holott az Magyarországnak elválhatlan része már névénél fogva is. Igazolja ezt azon történelmi adoma, hogy a hét vezérek egyike e szavakkal foglalá el a tengerparti várost: ez a város pedig leszen „fiámé,“ vagy alföldi szójárás szerint fiúm é. Ergo Fiume a miénk.

Egy bécsi német végrendeletében 1400 forintot hagyományozott Napoleon császárnak. Ha ez özveget a sógor az osztrák státus adóság törlesztésére adta volna, akkor a négyezernyolczszáz millió adósságból Magyarországra az országgyűlés többsége által elfogadott közös ügyi javaslat folytán kétezerháromszázötvenhétmilliónégyszáznyolczvankilencezerháromszáz forintot csak jutott volna csak.

A kétféjü sas és a szentlélek. Az is furcsa összetalálkozása a véletlennek, hogy a volt policzia hivatalnak kapuja felett pompázó kétféjü sas, midön egy éjjel elrepült, más nap reggel már a szent léleket ábrázoló galamb szállott a helyére. Nem tudjuk elénekelte-e a kétféjü sas, mielőtt elrepült a zsoltár eme szavait:

„Jerr kedves vendég nálunk szállj, —
Büntünkől ne iszonyodjál.“

Azt hallani innen is, onnan is, hogy mióta Pulcz alias volt policzajbiztos a magyar miniszteriumnál fungál, a budapesti spiczlik (titkos fülélők) testületileg akarnak folyamodni a kormányhoz, hogy a hazának tett 19 évi hű szolgálatukért illőleg megjutalmaztassanak.

A vidékről panaszkodnak hogy a tisztujtási manővereken némely képviselők Deák Ferencz nevét használják fel eszközül, hogy célt érjenek. Ez igen természetes, mert azok a képviselők, kik ily elv monopoliumot üznek nagy hazánkfia köpönyege alatt, saját neveikkel és elveikkel, nem igen dicsekedhetnek ám.

Valami félboldnak abban telik paszsziója, hogy Ludas Matyi szerkesztőjéhez minden héten névtelen (anonym) levelekkel köszönt be. Irmodoráról itélve a kutyapeczérenél magasabb rangban állhatott, bizonyosan kicseppent provisorius beamer! vagy hivatalát vesztett spiczli!.. ki elkeseredésben nemcsak Ludas Matyit, hanem a „Magyar Ujságot“ is elátkozza. A szegény ördög választ kér leveleire, de hát hova küldjük a feleletet? a lipótmezőn épülő országostéboldyda 1-ső számába?

Ugy látszik, hogy bizonyos nagy urak kutyába se veszik a közvéleményt?

Ime Polcz ur az özsves hazai sajtó által egyhangulag nyilvánított ellenszenv daczára csakugyan elfoglalta a pólczot magyar felelős miniszteriumunk sajtó osztályában.

De hát ki ezen Polcz? a kedves Polcz? e drága Polcz? ugy-e kíváncsi vagy reá vidéki becsületes atyámfia!

Hát az a derék ur Bachsmerlingprottmannvorafka leghivebb szolgálja, ki még csak nem rég bizonyos írónak, ki a Kossuth nevét kimerte száján bocsátani ezt mondá:

„Glauben Sie — wir leben in einer Zeit, wo Kossuth der Herr ist“ (magyarul mondva „azt hiszi ön, abban az időben élünk, melyben Kosuth az ur?)

Soha sem hittük jobban drága Polcz ur! mint mostan és vigyázzon ön, nehogy a miniszteriumban ott találja.

Girgl kártyacsinaló engedélyt nyert, vagy talán szabadságot vett magának kártyáira a magyar miniszterium arczképeit nyomatni, ilyeténképen.

Veres disznó = Andrásy és Festetics.

Tök disznó = Wenckheim és Eötvös.

Zöld disznó = Lónyai és Horváth.

Makk disznó = Mikó és Gorove.

Mulatságos aztán látni és hallani, miképen diskurálgat a fiatalság játékközben, például:

a kalabriászbán „mért nem ütöted agyon Gorovét, hisz kezében van a tökfilkó!

vagy a ferbliben „mi van az elsőnek?“

„Három király.“

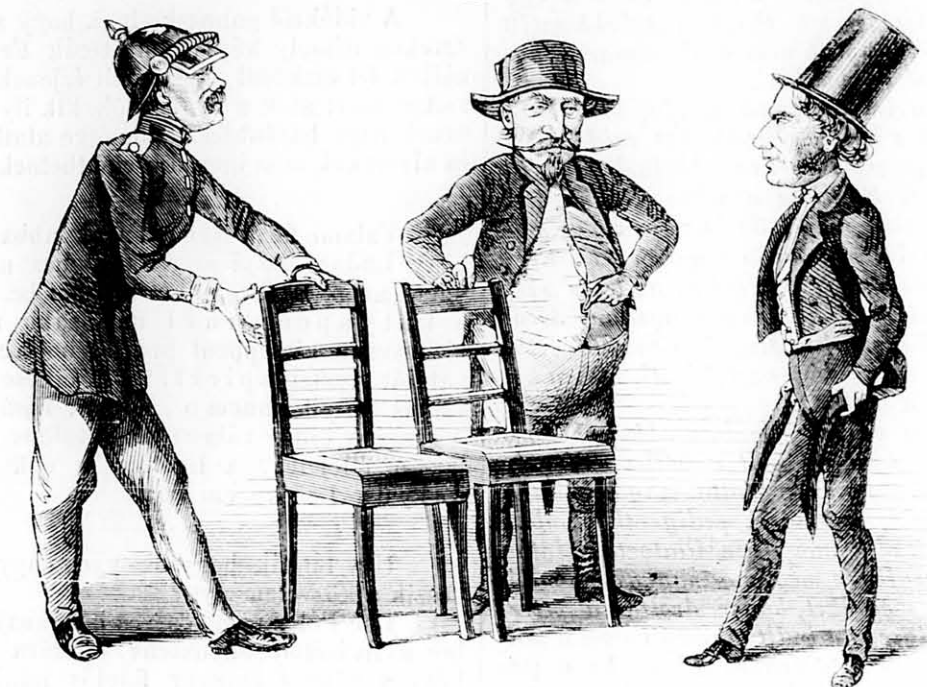
„Nem jó, — nálam van három miniszter“ s azzal behuzza a kaszszát,

vagy pedig a pikétben, midön így kezd számolni a játékos: a blatt 5, — itt a miniszterium... annyit mint 19, és így tovább.

A hármas szövetség.

(Két képletben.)

I.

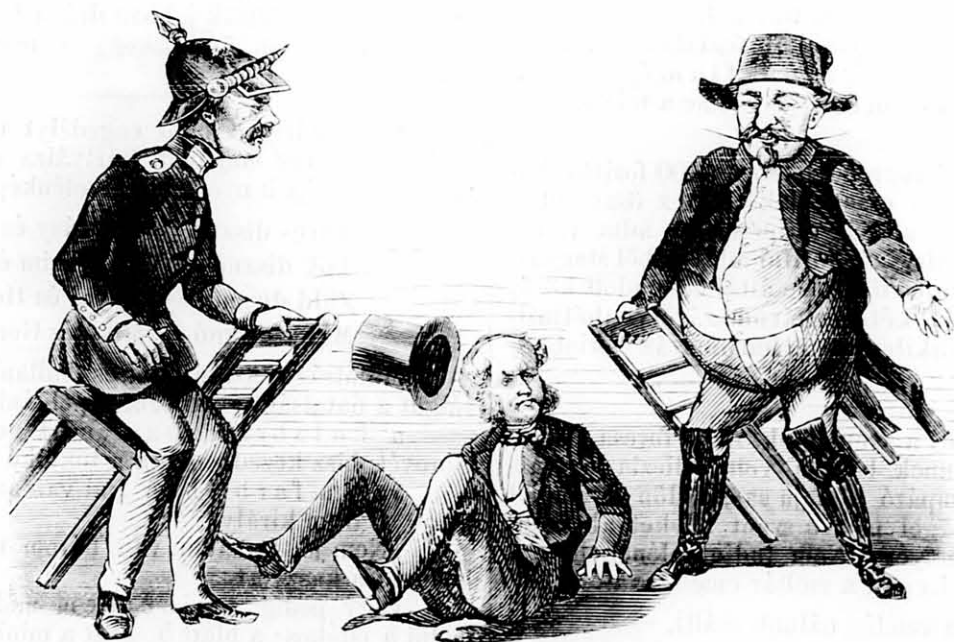
Napoleon : Ha úgy tetszik önnek uram! foglaljon helyet nálunk.

Beust : Köszönöm, nem akarom önöket kiszorítani, — hárman pedig nem férünk el két széken.

Bismarck : Ej de hogy nem uram? csak tessék ide ülni a középre.

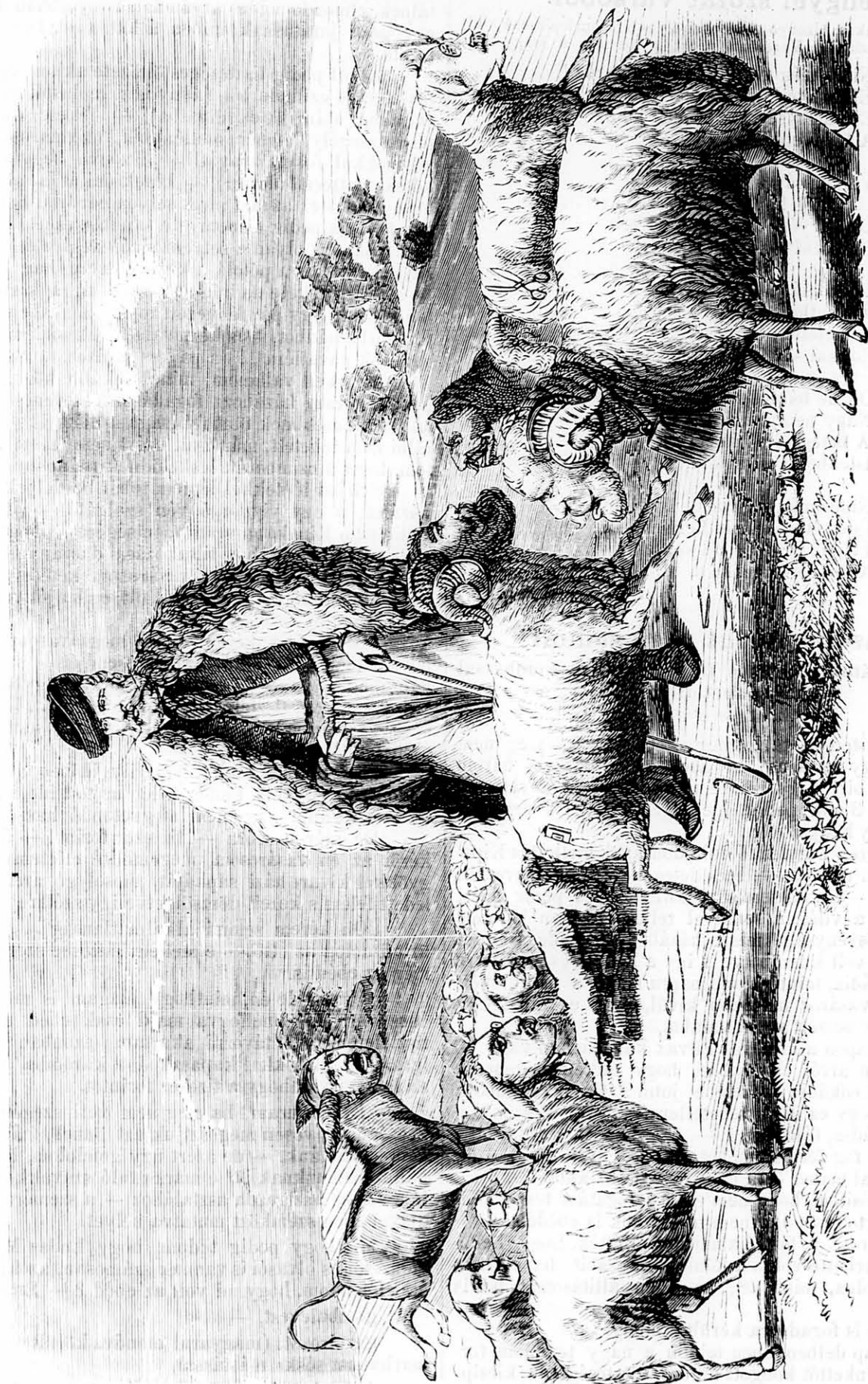
Beust : No uraim! valóban kíváncsivá tesznek önök! hogyan férünk el?

II.

Napoleon és Bismarck : Hát így ni.

A juhász és a nyája.

Juhász: A melyik birka át birja ugrani ezt a botot, arra bizvaist számíthat gazdám, hogy a nyirés előtti nagy usztatást... is kiállja.

Lengyel szózat Varsóból.

(Ajánlva annak a bizonyos Szentkirályosdi Mauriczusnak, ki-
nek emlék-oszlopára Varsóban pénzt gyűjtenek a lengyelek.)

Nincs még veszve Lengyelország!
Él az isten . . . megsegit,
E reménység tartja még fenn
A lengyelnép ezreit.

Vérzik bár a seb szívünkön,
. . . Hajh! . . . régóta vérzik az . . .
De begyógyul majd az a seb
S győzni fog még az igaz.

Doktorságban a kijártás,
Jól tudhatná hogy a seb . . .
Kíméletlen érintésre —
Sokkal sajtóbb mérgesebb.

Oh ne bántsát hát sebeinket
Nagy nemzetnek kis fia!
A beteg vérző kebelnek
Istenben kell bízni.

Nincs még veszve Lengyelország —
Édes Mórom! hidd el azt;
Felette egy szabad szellem!
A honszerelmem viraszt.

Lignovicz Jankó.

Százezer forint vagy semmi.

(Olyan jurátusi kalandos történet, mely kidobással
is végződhetett volna.)

(Irta Kaparkai János.)

Élt Pesten, — talán még most is él, ha meg nem
halt, — egy vasáros, ki azon gyönyörűséges három
tulajdonnal bírt, hogy 1-ór dugaszdag, 2 or rettentő
fősvény, 3-szor pedig, igen igen kedves s egyetlen
szép leánykája volt . . .

Mindezen irigylendő tulajdonságok mellett is Kipe-
kapa Márton uramat, — becsületes nevén így nevezték
a városban, — senki sem süvegelte meg, és pedig azért
nem, mivel a világon senkivel teljes életében jót nem
tett, rüt fősvénysége miatt házából a vendégszeretet
egészen ki volt küszöbölve, s így a kedves és szeretetre
méltó Leokádia, mint valami napra forgó, a nélkül nőtt
fel, hogy a vasáros inasokon kívül, csak egyetlen egy
jurátussal is beszélt volna valaha.

Egy napon a hirneves Pilvax kávéházban vagy 10
jurátus épen arról elmélkedé, hogy miképen lehetne
Kipekapa Leokádia közelébe jutni? Egyik czimbora
azt állítá, hogy ez merő lehetetlenség, — és így a sze-
gény Leokádia, fájdalom! — szépsége és gazdagsága
mellett sem fog férjhez mehetni soha, mivel fukar apja
minden fiatal ember orra előtt bezárja az ajtót.

Én erősítém, hogy nem csak látogatást teszek Ki-
pekapa Márton urnál, hanem még velük is ebédelek.

No persze, a fiúk hamarabb elhitték, hogy Bene-
dek megnyerhette volna a königräzi csatát, ha el nem
vesztette volna, mint azt, hogy én állításomat be is
váltsam.

Végre is fogadásra került a dolog.

Másnap délben, épen midőn a nagy templom tor-
nyában tizenkettőt kongott az óra, tisztességesen kicsip-
tem magamat a mint csak lehetett, s elszánt bátor lép-
tekkkel indultam nehéz feladatomból végrehajtására.

Mig azonban Kipekapa Márton uram lakásaig sé-
tálnék, elmondom édes atyámfiak, hogy abban az időben
egy pesti jurátusnak miben állott tisztességes öltö-
zete.

Állott pedig tisztességes öltözete akkor egy 7 ezol
magasságu czilinderből, (a nyolcz ezolasok csak a for-
radalom után jöttek divatba) — fekete quekkerből,
piros szegélyű fehér mellényből, mármaros gyémánt
gombokkal, fekete kraváti, — iszonyu hegyes apagyil-
kossal (fattermörderrel), — kinek óráját a zálogház be-
nem keblezte, az azt piros selyemzsinóron hordozta; (a
kinek órája pedig németnyelv tanulás végett vala a zá-
logházban, az olyan a selyemzsinór végire egy régi két
garasost köte s a pótolá a ketyegő veres hagyma helyét)
— a feszes fekete nadrág struplija sárga szattyán bőr-
ből készült, egy pár fényezett topán, a kézben egy vas-
tag görbe nádbot, — s kész vala az akkori magyar ga-
vallérok gavalléra . . . a pajkos jurátus.

Meg kell vallanom, minél inkább közeledtem Ki-
pekapa uram házához, fogadásom szerencsés kivitele
annál nehezebbnek tünt fel magam előtt is, — de reti-
rálni nem lehetett, már csak azért sem, mert észre vet-
tem, hogy a czimborák leskelődnek utánam.

Szilárd léptekkel léptem tehát be Kipekapa uram
házába, s egy vigyorgó vén szolgáló — (itt meg kell
emlitenem Kipekapa uram mentségére — hogy ö özvegy
ember vala) — erélyes tiltakozása daczára is beállított-
tam a szobába, hol az én vasárosom kedves leánykája
Leokádiával együtt asztalnál ült, és ha jól vettem ki . . .
épen ebédelni kezdtek.

„Bocsánatot kérek, hogy megzavarom ezen tisz-
teletre méltó kis körnek méla csendjét — szóltam ma-
gam meghajtva — de egy igen sürgős ügyben ohajtot-
tam volna igen tisztelt Kipekapa urallal . . .

„Az én volnék“ válaszolt — meg sem mozdulva
ülőhelyéből a vasáros.

„Engedelmet kérek, hogy ily időben alkalmatlan-
kodom, de egy oly fontos üzlet hajtott ide, mely önnek
tiz ezer forintot, s így nem megvetendő hasznot hozna.“

De már e szóra — tiz ezer forint! — felkelt szé-
kéről az én vasárosom, megemelté előttem üveggyön-
gyökkel kivart házi sapkáját, mosolygó arczezal köze-
ledett felém s kezeit dörzsölgetve így szólla!

„Öh kérem semmi alkalmatlanság . . . nálam az
üzleti dolog az első, — e mellett háttérbe szorul minden,
még az ebéd is.“

„Uram! de én, minthogy magam is meglehetősen
éhes vagyok, ennél fogva majd csak ebéd után teszem
tiszteletemet“ s távozni akartam; azonban a vasáros
igazán vasmarokkal kapaszkodott karomba, nehogy el-
szalaszsa valahogy a tizezer forintot.

„Kérem uram! ha meg nem veti szegény ebédün-
ket, igen szívesen megosztjuk azt önnel, bár vendégre
nem számolánk, — de azért ugy gondolom, lesz mit en-
nünk hármunknak is“ e marasztaló szavakkal tuszakolt
le a szíves házigazda asztalához — a szemérmes Leoká-
diával épen szemközt mutatva helyet.

Minthogy pedig tudom, hogy Ludas Matyinak nő
előfizetői és olvasói is vannak számosan, azoknak kedvé-
ért elmondom, hogy mi volt az ebéd? — Ettünk:

gombalevest, —
garnírozott (magyarul mondva körülteremtett) z-
marhahúst sóska mástással,
áttört borsó czuspajsz kirántott borju lábbal,
riskása kókot, és

egy libacszobot krumpli- és zellersalátával, és itunk rá friss kutvizet, és a vasárussal ketten egy megszely asztali borocskát. Ezután következett volna a fekete kávé . . .

Már az ebéd alatt faggatott Kipekapa uram, üzleti tervem előadására, azonban volt annyi eszem, hogy mig meg nem ebédeltem, ugy folytattam a társalgást hol a vasáruossal, hol a szende Leokádiával, hogy az üzleti tárgy egészen mellőztetett; de midőn ebéd vége után Ledokádia távozott az asztaltól, — gondolom hogy a fekete kávé maga készittse el — az én vasáruosom komolyon követelven hogy adjam elő az üzleti titkot, mi-ből oly hasznos nyereségre számíthat, — nem lehetett tovább halogatnom, ki kelle a tervvel rukkolnom.

„Uram! igen tisztelt vasáruos ur! én azt hallottam s az egész városban beszélék, hogy ön szeretett egyetlen egy leányával, a bájos Leokádia kisasszonyka kezével száz ezer forint nászhozományt szándékozik adni; én ezennel kijelentem ön előtt, hogy Leokádia nagysámat kilenczven ezer forint hozománynyal is elveszem, — s ekép önnek tízezer forint tiszta nyere-ménye marad, — nemde uram?“

Az utóbbi szavaknál már azt néztem, merre van közelebb az ajtó, mert Kipekapa arca majd zöld, majd fehér, majd meg piros lett . . . fekete sárga érzelmei daczára ekép változtatván a nemzeti színt; — láttam a késztülő vihart, de mire a legutolsó szót kimondtam, akkora már a kilincset fogtam, és egy pillanat alatt kivettem magamat az ajtón, szerencsémre még elég jókor, hogy azon székkal, melyen ültem — érintkezésbe nem jött a hátam, mert hogy az a szék utánnam dobatott, onnan gyanitom, mivel akkorát csattant az ajtón, mint mikor a menykő le szokott tüni.

Két ugrással lent voltam a lépcsőn, még is kivethetem Kipekapa vasáruos urnak ezen megtisztelő szavait, miket hozzám bucsuzóképen itéze:

„gazember! megetted az ebédemet semmiért,“ — de e hízegés nekem épen ugy esett akkor, egy kalandra termett jurátusnak, mintha azt mondta volna a vén zaugori:

„kedves egészségére kívánom uram öcsémnek az ebédet.“

Két képviselő beszélgetése.

No János! tudod-e már, hogy miért szavaztál?

„Tudom hát, vagy esztergomi adminisztrátor leszek vagy gödöllői praefektus.

(három nappal később)

No Jancsi! nem leszel már esztergomi adminisztrátor, mert oda Forgács van kinevezve.

„Nem baj a — ott van számomra a gödöllői praefektusság.“

(három nappal ismét később)

Jancsi pajtás! aligha elittöd a praefectusságot, mert a mint hallom, Ivánkát szemelték arra a méltóságra.

„Nem tesz semmit, ha onnan is kihagynak, ott lesz a honvédelmi főparancsnokság.“

(három nappal ismét később)

János! bajosan leszel már az idén honvédelmi főparancsnok, mert a mint a szél fu, honvédelmi sereg sem lesz.

„Nem lesz? no hiszen jaj neked akkor majoritás! tüstént a minoritással tartok.“

Kortesdaal Szatmárról. *)

Bár nehezen, ám de még is
Kivittuk hát az alkotmányt,
Válaszszuunk most magunk közül
Tiszta ép lelki alispánt
Ki a jog és törvény ellen nem vétett,
A ki velünk mindenkor egyet értett.

Ki a gyászos évek alatt
Alkotmányunk hü öre volt,
Kinek multja arany tiszta . . .
Kinek nevén nincs semmi folt.
Kinek keble merő hazaszeretet,
A ki velünk együtt türt és szenvedett.

A ki bálványnak nem hódolt,
Nem csalta meg a nemzetet;
Zsarnokoknak ön érdekből
Nem csókolt és nem nyalt kezét.
Ki, ha ugy kell, inkább lép a vérpadra:
Mint imádott szép hazáját eladja.

Ki a tűzpróbát ki állta,
A jutalom azé légyen;
Egyet értve kiáltuk hát —
Domahidy soká éljen.
A ki oly hiven szolgálta a hazát,
Megérdemli az, az érdem koronát.

Az igazügy kortese.

Kortes adoma.

Kérdezvén egy bizonyos uri ember, egyik belvárosi választó polgártól, hogy a polgármesteri két jelölt közül melyikre adja szavazatát, így szolla a kérdezt: „En Vidacsot soha se láttam, csak a hiréből ismerem. Szentkirályit pedig testestől lelkestől igen jól ismerem, azért is azt mondom hogy: éljen Vidacs!“

Miért van az, hogy Török a király-utczai gyógyszerész legnagyobb kortese Szentkirályinak?

Mert a doktor és patikás . . .
Kölesön támogatja egymást.

Azonban a tisztelt patikás urnak számtalan növesztő szerei daczára sem sikerült mindekkorig pártját megnöveszteni a Terézvárosban.

Frohner ur a vadászkürt és Fröhner szálloda érdemes bérlője ott a nájgebáj mellett, aligha magyar ember, . . a magyar ember szavatsokta tartani; fájdalom! hogy ezt Frohner urról nem mondhatjuk el, mivel a lipótvárosi Vidacspártnak értekezleti helytől átengedett termék akkor tagadta vissza az illetőktől, midőn már az értekezletre hívó plakátok két napon keresztül ki valának ragasztva. Nem kutatjuk minő érdekből tette ezt Frohner ur, valamint azt sem, hogy miért adta ugyanazon estve termék az ellenpártnak át? csak figyelmeztetni akartuk Frohner urat, hogy szállodáiban, különösen a vadászkürtben sok olyan képviselő szállásol ám, ki Frohner urnak ezen helytelen tettét aligha fogja helyeselni.

*) Kortesdaalokat, mint a melyek hiven visszatükrözik a nép érzelmeit azon jelöltjei iránt, kikben bizalmat helyez, bármely vidékről szivesen fogad
a szerkesztő.

Tekintetes nemes nemzetes és vitézlő Domonyi Döbrögi Habakuk ur

szóllok az urhoz.

Hallja édes Domonyi ur!
Kedvem szottyant énekelni,
Mivel önnek hősi tette . . .
S büszke gögje — megérdemli.

Ön uram! egy nagy hazafi!
Méltó rá, — hogy felköszöntöm, —
Kuriáján egy kis király!
Párja nincs a Galgavölgyön.

Mert ki merné ez időben —
Elkövetni azt a tettet . . .
Mely valóban meggyalázza
A testvéri szeretetet?

Ki venné most újra elő . . .
Azt a gyűlölt régi derest?
Polgártárs! az ily Döbrögít
Csak a Galgavölgyén keresd.

Azt kérditek, — hogy ez urnak
Mi légyen a hősi tette?
S magát a Döbrögi névre
Mivel érdemesítette?

Hát az, hogy három béresét. . . —
— Ilyen meg amolyan adta! —
Néhány korty löreborért a
Tiz körméről lekapatta.

Ráadásul bérüket is
Elhuzá a szegényeknek,
Nagyuri fitymával mondván:
„Most panaszra elmehettek: . . .

Hogy ha tetsztk Poncziushoz,
Poncziustól Pilátushoz, —
Pilátustól egyenest a
Magyar miniszteriumhoz.“

Most tehát mi Döbrögi ur!
Azt kérdezzük egyelőre . . .
Hogy az ily durva eljárás
Müvelt emberhez illő-e?

Avagy bizony azt hiszi ön!
Arra való alkotmányunk?
Hogy a jogegyenlőséget...
Testvérek farára hányjuk?

Vagy a szabadságban is van
Némely uraságnak for-ja?
Hogy a szegény embert kénye
Kedve szerint eltiporja...?

Tudja-e mit Döbrögi ur?
Az ily nagyurias tempó . . .
Kimehetne már módiból, —
Mert az nem e korba való.

Nem ad erre jogot önnek, . . .
Még a „tanácsos“ czime sem;
Adunk hát egy jó tanácsot . . .
Ha megengedi kegyesen?

Csináltasson minél előbb
A deresből egy koporsót,
Irassa rá: „ki itt nyugszik...
Az utolsó Döbrögi volt.“

Kukoricza Jancsi

galgavölgyi fűzfapoéta

Ludas Matyi gyorspostája.

Tisteletes tudós
Kántorok! rektorok!
Csimpojás poéták!
És porókátorok!
Kiknek Ludas Matyi
Tisteletképen jár,
Valami munkácska . . .
Versecke, prózácska
Bizon elkelne már.
Azst izeni tőlem . . .
Tehát a serkestő!
A ki munkatársa —
Igérekzett lenni,
A munkát hadd lássa . . .
Tessik beküldeni.

A dabasi rektornak:

Azt halljuk Dabason van egy trefás Kontra!
Egy pár viczezet küldjön hozzánk hát reportra.

Fajankónak:

Köszönettel vettük a becses kuldeményt.
Különbén is önhöz koténc ám mi reménynt.

Tillinkósnak Egerbe:

Az igazi humor, jól mondja ön ritka:
Nem rejt magában ezt „a policzaj titka.“

„Piros vagy a fehér“ című vers — igen nyers s egy
piczult sem ér.

„Megy a zsandár“ hadd menjen, nem hívjuk vissza.

Karakán Marczinak Debreczenbe: Marczí szó-
gám! nem tudjuk, hogy minő számok hiányzanak?

A kiadó-hivatal sürgönye.

Tisztelt előfizetőinket figyelmeztetjük, hogy ha Ludas
Matyi valamelyik számát esetlegesen meg nem kapnák, a pos-
tai költség kímélése tekintetében nyiltlevelben sziveskedjenek
azt reklamálni ráírva a levélre, **reclamatió** (felszólamlás) mi-
vel az ily nyiltlevelek díjmentesek. Egyszersmind kérjük a
czimszalagon lévő **sorszámot** is könnyebb expedálás végett
velünk tudatni.

A kiadó-hivatal.